

Arizona Blues

Van Elvin Post verscheen eveneens
bij Ambo|Anthos *uitgevers*

Groene vrijdag
Vals beeld
Het 17de
Geboren verliezers
Roomservice
Dame Blanche

Meld je aan voor onze nieuwsbrief om op de hoogte te blijven van
de nieuwste boeken van Ambo|Anthos *uitgevers* via
www.amboanthos.nl/nieuwsbrief.

Elvin Post

Arizona Blues

Ambo|Anthos
Amsterdam

Dit is een roman. Personages, ondernemingen, instellingen en organisaties in deze roman zijn ontsproten aan de fantasie van de auteur, of – als ze werkelijk bestaan – worden op een fictieve manier gebruikt. De auteur heeft niet de intentie hun werkelijke gedrag te beschrijven.

ISBN 978 90 414 1968 2

© 2018 Elvin Post

Omslagontwerp © Roald Triebels, Amsterdam
Omslagillustratie © plainpicture/donkeysoho/Émile
Zwaltek (auto), © plainpicture/Wolf Meier (vrouw)
Foto auteur © Merlijn Doomernik

Verspreiding voor België:
Veen Bosch & Keuning uitgevers nv, Antwerpen

Voor Isabel en Gwendolyn

‘Er zijn twee manieren om jezelf voor de gek te houden. Een ervan is geloven wat niet waar is; de andere is weigeren te geloven wat wel waar is.’

– Søren Kierkegaard

I

Peggy Sue zei tegen Teddy dat ze niet had verwacht dat het zo donker zou zijn in het bos. Ze kreeg er een beetje de kriebels van, al kwam dat misschien ook door de aanblik van al die insecten die in het licht van de koplampen van de Range Rover om elkaar heen zoemden.

‘Kun je me anders niet een kilometer verderop afzetten?’ zei ze. ‘Ik ben alleen maar bezig geweest met mijn tekst en was helemaal vergeten dat ik bang ben in het donker.’

Teddy schudde zijn hoofd. ‘Als je bang bent, is dat alleen maar goed. Dan kom je overtuigender over.’

Peggy Sue slikte. Ze drukte haar wijsvinger tegen haar onderlip en keek naar de donkere silhouetten van de dennenbomen langs de kant van de weg. ‘Maar wat als er iets gebeurt? Iets echts, bedoel ik?’

‘Maak je nu een grapje? Je denkt toch niet werkelijk dat—’

‘Nee,’ zei Peggy Sue, ‘ik bedoel niet zóiets. Maar iets anders. Stel dat ik word verkracht of zo, zoals Nora Broom vorige maand...’

Teddy zuchtte. ‘Je wordt niet verkracht, schattekoude. Dat met Nora Broom gebeurde in dat steegje achter de Blue Lantern. Dat is een plek waar dat soort perverselingen zich ophoudt omdat er veel jonge meiden langskomen op weg naar de bushalte. Maar hier? Vergeet het maar. Als er hier al dat soort types rondhangen, dan is dat omdat ze een of andere natuurfetisj hebben en opgewonden raken van bosmarmotten en elanden. Niet van jouw prettige achterste. Geloof me: je loopt geen enkel gevaar.’

Peggy Sue knikte. Ze nam aan dat Teddy gelijk had, maar wilde

toch dat ze zich wat beter had voorbereid op dit moment. Ze dacht erover om hem nog eens te vragen of hij niet een klein stukje wilde doorrijden – al was het maar een paar honderd meter, zodat ze niet de volle drie kilometer zou hoeven rennen – maar hield haar mond toen ze Teddy een ongeduldige blik zag werpen op de Range Rover. Hij wilde weg, dat was duidelijk, en dus zette Peggy Sue haar gedachten aan Nora Broom opzij, verzamelde al haar moed en deed een stap in zijn richting. ‘Je hebt gelijk,’ zei ze. ‘Er is niets om bang voor te zijn.’ Vervolgens sloot ze haar ogen en zette zich schrap. ‘Oké. Doe maar...’

Om niet te hoeven denken aan wat er nu ging gebeuren, snoof Peggy Sue de geur van de dennenbomen op en probeerde aan iets leuks te denken. Ze zag net een beeld van het reuzenrad op de jaarlijkse kermis in Snowflake voor haar geestesoog verschijnen, kinderen, kraaiend van plezier, toen ze Teddy hoorde zeggen: ‘Daar komt-ie, schat. Het spijt me.’

Het volgende ogenblik explodeerde het reuzenrad en voelde ze een scherpe pijn ter hoogte van haar rechterjukbeen. Ze wankelde naar achteren, opende haar ogen en hoorde Teddy nogmaals zeggen dat het hem speet, echt waar, maar dat het goede nieuws was dat hij de zwelling al zag en dat een tweede klap dus niet nodig zou zijn.

Peggy Sue veegde een traan uit haar ooghoek en bewoog haar kaak een paar keer op en neer. Haar jukbeen gloeide alsof iemand er een heet strijkijzer tegenaan had gedrukt. Ze kneep haar ogen dicht en deed ze weer open, vechtend tegen de lichte duizeligheid die ze voelde.

‘Bloed ik?’

Teddy schudde zijn hoofd. ‘Geen bloed. Maar het is duidelijk dat je een flinke opdoffer hebt gehad. Alleen Stevie Wonder zou denken dat je niets is overkomen.’ Hij krabde aan de vlindertatoeage in zijn nek. ‘En? Ben je er klaar voor?’

Ze knikte. Voelde weer paniek opkomen bij het idee dat ze hier straks helemaal alleen zou zijn in het donker, en zei: ‘Of nee. Ik weet het niet. Kun je nog heel even blijven?’

‘Ik zou wel willen, lieverd, maar dat zal niet gaan. Je weet dat ik zo mijn pokertoernooi heb. Maar nogmaals: er is niets om bang voor te zijn. Anders zou ik je hier nooit alleen laten.’

Peggy Sue keek naar het houten bankje langs de kant van de weg en dacht: elanden en bosmarmotten. Dat is alles.

Teddy gaf haar een kneepje in haar wang, vlak onder de plek waar hij haar met zijn vuist had geraakt. ‘Doe je best, lieverd. Ik heb alle vertrouwen in je.’ Vervolgens draaide hij zich om en liep terug naar de Range Rover.

Nu niet gaan jammeren, dacht Peggy Sue. Aan gejammer had Teddy een hekel. Hij zou zeggen dat ze zich niet als een klein kind moest gedragen en misschien weer boos worden, zoals gisteren toen ze haar tekst verkeerd had onthouden. Hij had de afstandsbediening van de televisie door de trailer gesmeten en gezegd dat ze zich godverdomme – dat woord had hij gebruikt, het was maar goed dat haar moeder niet in de buurt was geweest – moest concentreren als ze tenminste niet haar hele leven als receptioniste in dat klotehotel wilde blijven werken. Ze was geschrokken van zijn uitbarsting, maar gelukkig had hij haar daarna tegen zich aangedrukt en zijn verontschuldigingen aangeboden. Alles zou goed komen, ze kon het, hij hield van haar. Het was beter om deze fouten te maken tijdens de generale repetitie dan straks wanneer het er echt om ging.

Ze zag hem in de Range Rover stappen en hoopte dat hij nog een keer naar haar zou kijken. Dat deed hij. Ze probeerde te glimlachen en zag hoe hij bij wijze van antwoord een duim naar haar opstak. Ze gaf hem een duim terug, maar ze wist niet of hij het had gezien, want hij had de Range Rover al in zijn achteruit gezet. Nu was hij bezig te keren. Het volgende ogenblik gaf hij gas en scheurde ervandoor, Peggy Sue achterlatend in een walm van uitlaatgassen en opwaaiend stof.

Ze keek de achterlichten van de Range Rover na tot het slechts stipjes in de verte waren. Toen ze helemaal waren opgeslokt door de duisternis, ging ze op het bankje zitten. Ze wreef met haar handpalmen over de stof van haar Adidas-joggingbroek en deed haar best om niet te denken aan de pijn in haar gezicht of aan Nora Broom die werd verkracht in een donker steegje. Om zich minder alleen te voelen, overwoog ze haar moeder te bellen en tegen haar te zeggen dat ze zich geen zorgen meer hoefde te maken over de toekomst, dat alles geregeld zou worden, maar dat ze helaas nog niet kon uitleggen hoe precies.

Maar nee, Teddy was duidelijk geweest. Hoe minder mensen ervan wisten, hoe beter.

Peggy Sue wachtte tot halfelf, precies zoals Teddy haar had opgedragen. Toen strikte ze de veters van haar gloednieuwe New Balance W1260-hardloopschoenen, stond op van het bankje en begon te rennen.

Ze liep harder dan normaal, wanneer ze haar wekelijkse kilometer deed op de loopband bij *Fit For Life*, en hoewel haar hoofd bonkte en haar benen hevig protesteerden, probeerde ze niet te verslappen. Teddy had gezegd dat het belangrijk was dat ze zichzelf volledig uitputte. Om overtuigend over te komen moest ze er 'bezweet en verwilderd' uitzien wanneer ze haar verhaal deed.

Na anderhalve kilometer – ze wist dat ze op de helft was vanwege een bord langs de kant van de weg dat waarschuwde voor overstekende elanden – deden haar benen zoveel pijn dat ze zeker wist dat ze nooit meer op gang zou komen wanneer ze een paar minuten zou stoppen. En dus rende ze door, ademend door haar mond zodat ze de steeds erger wordende stank van haar eigen zweet niet rook. Nu dacht ze wél aan Nora Broom. Ze maakte zichzelf wijs dat Nora's verkrachter was ontsnapt uit de gevangenis en vlak achter haar liep. Het was de enige manier om nog vooruit te komen.

Om tien voor elf – ze was ervan overtuigd dat ze ieder moment van de uitputting een hartaanval zou krijgen – zag ze eindelijk het oude motelcomplex opdoemen, een oase van wit licht tussen de donkere silhouetten van de dennenbomen. Toen ze er een paar weken terug voor het eerst waren langsgereden had ze opgemerkt dat het er net zo uitzag als dat motel in *Psycho*, al die lage gebouwtjes, en dat het haar de rillingen bezorgde. Teddy had gezegd dat ze zich niet druk moest maken. Alles was hier wit, net als in de hemel, als die tenminste bestond, en bovendien zat er geen Norman Bates bij de receptie, maar een vrouw van honderdtwintig kilo met een achterlijk knotje op haar hoofd. Niets om van in de war te raken. Het enige wat ze moest doen, was haar koppie erbij houden. Dan kwam alles vanzelf goed.

Toen ze vlak bij de oranje neonletters was die als een halve ovaal boven het smeedijzeren hek bij de ingang prijkten, bleef ze even staan om uit te hijgen. TREADWAY HOME, zeiden de neonletters, en daaron-

der, iets minder prominent: DE VERWERKING VAN UW ONGEPLANDE CONTACT MET BUITENAARDSE ENTITEITEN BEGINT HIER. De 'u' in 'buitenaardse' knipperde. Peggy Sue wist niet of dat de bedoeling was of dat het lampje op het punt stond het te begeven.

Ze wierp een blik op de bosrand links van haar. De keren dat ze met Teddy op verkenning was geweest, hadden daar allerlei lieden met rare spandoeken gestaan. Op de spandoeken stonden dingen als BUITENAARDSE WEZENS ROT OP! EN ALIENS ZIJN NET ZO ECHT ALS WONDER WOMAN. Volgens Teddy waren de mensen die de spandoeken vasthielden lid van een groep religieuze fanatici die Eén God Voor Amerika heette. Hij had ze gegoogeld en was erachter gekomen dat ze het bestaan van Treadway Home als een aanval op hun geloof zagen en 'niet zouden rusten voordat de hele toko was opgedoekt'. Zo gek als een deur, had Teddy gezegd.

Gek of niet, die lui waren in ieder geval verstandig genoeg om 's avonds naar huis te gaan en aan hun nachtrust te denken, want op dit moment waren ze nergens te bekennen.

Een paar minuten bleef Peggy Sue voor het hek staan, haar handen steunend op haar pijnlijke bovenbenen. Het hokje van de receptioniste kon ze niet zien, daarvoor was het te donker. Toen dacht ze aan de woorden van Teddy – 'Meteen naar binnen gaan anders droogt je zweet op' – en drukte op de bel naast de intercom.

Een tijdlang bleef het stil, op het geluid van een paar krekels in het bos na. Toen zei een vrouwenstem: 'Ja?'

'Eh, hallo,' zei Peggy Sue. 'Fijn dat u er bent. Ik moet Gerald Treadway spreken. Nu meteen. Het is... o, god, ik ben zo bang. Doe alsjeblieft dat hek open.'

De vrouwenstem zei: 'Meneer Treadway is niet aanwezig. Mag ik vragen waarom u hier bent?'

Peggy Sue haalde diep adem. Dit was het moment waar het om ging. Als ze nu niet overtuigend was, dan viel het hele plan in het water. Maar jezus, wat was het moeilijk om dit te zeggen zonder in de lach te schieten. Ze had het minstens twintig keer geoefend met Teddy en pas na negen keer had ze zich enigszins kunnen beheersen.

Ze bracht haar mond tot vlak bij de intercom en zei: 'Waarom dént u dat ik hier ben? Ik ben doodsbang. Ik ben vandaag ontvoerd

door een ufo-achtige schotel. Of misschien was het gisteren. Ik heb geen idee hoelang ik weg ben geweest. Het was één grote nachtmerrie. Maar... maar... ineens was ik terug in het bos. Ik ben op mijn gezicht gevallen, maar ik weet alles nog. Elk detail...' Ze stootte een geluid uit dat hopelijk klonk als gesnik en wachtte af.

Even was ze bang dat de vrouw zou gaan lachen en haar een slechte actrice zou noemen, maar toen hoorde ze een mechanische klik en het hek schoof open. De vrouwenstem zei: 'Linksaf en dan een meter of dertig rechtdoor. Daar zit ik. En doe maar rustig aan, schatje. Hier ben je veilig.'

Peggy Sue had verwacht de dikke vrouw met het knotje aan te treffen in het receptiehokje, maar de vrouw die haar welkom heette was klein en slank. Ze stelde zich voor als Cynthia Perk en wierp een korte, onderzoekende blik op Peggy Sues rechterjukbeen. Zonder iets te zeggen draaide ze zich om en liep naar een kleine koelkast naast de ingang waaruit ze een paar ijsblokjes haalde die ze in een theedoek wikkelde. Ze gaf de theedoek aan Peggy Sue en zei: 'Druk dit er maar een paar minuten tegenaan. Dat zal helpen tegen de zwelling. Wil je een kop thee, lieverd?'

Peggy Sue knikte. 'Graag. Eh... dank u wel.' Ze nam de theedoek aan en drukte hem tegen haar pijnlijke jukbeen. Het ijs voelde goed.

Cynthia Perk bood haar een stoel aan tegenover een duur uitziend mahoniehouten bureau. Vervolgens verdween ze door een smalle deur aan de andere kant van het vertrek.

Peggy Sue ging zitten en keek naar het bureau. Op een leeslampje, een klein notitieblok en een balpen na, was het leeg. Achter het bureau stond eenzelfde stoel als waarop Peggy Sue zat en een grijze archiefkast met een bronzen pelikaan erop. Erboven hing een ingelijste poster van de film *E.T.* Het was een van Peggy Sues lievelingsfilms. Ze was een fan van Drew Barrymore en had tranen met tuiten gehuild toen E.T. tegen het eind schijnbaar het loodje had gelegd, ook al had haar moeder geprobeerd haar ervan te overtuigen dat hij alleen maar in een soort buitenaardse coma was geraakt en alles uiteindelijk goed zou komen omdat het een film was.

Ze glimlachte vanwege de herinnering en toverde toen snel haar

slachtofferlook terug op haar gezicht omdat Cynthia Perk het vertrek weer binnenkwam. Ze had een dampende kop thee in haar handen die ze naast Peggy Sue op een bijzettafeltje zette. Vervolgens nam ze plaats achter het bureau en zei: ‘Zo, schatje. En nu moet je me alles nog een keer vertellen. Maar dan rustig.’

Peggy Sue aarzelde. ‘Is Gerald er echt niet? Ik zou graag met hem persoonlijk willen spreken. We hebben vroeger bij elkaar in de klas gezeten, en—’

‘Lieve schat,’ onderbrak Cynthia Perk haar. ‘Gerald is er echt niet. Hij is in Tucson voor een lezing. Morgenavond is hij er weer, en dan zal hij zeker tijd voor je hebben. Maar tot dan zul je het met mij moeten doen. Wil je me vertellen wat er is gebeurd of heb je liever dat ik je een bed geef zodat je eerst wat kunt slapen?’

Peggy Sue moest de aandrang onderdrukken ‘ja’ te zeggen. Haar benen deden pijn van het hardlopen, haar gezicht brandde ondanks de verkoelende werking van het ijs, en ze had de nacht ervoor nauwelijks geslapen omdat ze zenuwachtig was geweest en er allerlei onsaamhangende gedachten door haar hoofd hadden gespoekt.

Maar nee, ze moest in haar rol van getraumatiseerd slachtoffer blijven en dus schudde ze haar hoofd en zei: ‘Ik weet niet of ik dat durf. Gaan slapen, bedoel ik. Wat als ze terugkomen?’

Cynthia Perk, die vriendelijke blauwe ogen had, zei: ‘Wie, lieverd?’

‘Nou ja... zij. De *aliens*. Die engerds die me hebben meegenomen.’

‘Ben je daar bang voor?’

‘Eh, ja. Ik denk het wel. Vindt u dat raar?’

Cynthia Perk glimlachte en schudde haar hoofd. ‘Nee, hoor. Maar ze hebben je net laten gaan, zoals je zelf al zei. Als ze je nog wat langer hadden willen houden, hadden ze dat toch gewoon kunnen doen? Ik neem tenminste aan dat je niet op eigen kracht bent ontsnapt en teruggekeerd naar de aarde zonder te pletter te vallen?’

Daar had Peggy Sue niet van terug. Ze dacht aan Teddy en hoopte niet dat ze zichzelf op de een of andere manier had verraden. Ze zei: ‘Nee, ik ben niet ontsnapt. Het ging precies hetzelfde als in die film over Gerald. Of tenminste: bijna precies hetzelfde. Het spijt me, ik ben heel erg geschrokken. Ik dacht altijd dat we de enigen waren in het heelal. Blijkbaar ben ik nogal naïef geweest.’

‘Geen probleem, lieverd, je hoeft je nergens voor te verontschuldigen,’ zei Cynthia Perk. ‘Neem lekker een slokje thee voordat-ie koud wordt. En vertel me dan nog een keer precies wat er is gebeurd, oké? O ja, en geef me voor de volledigheid meteen even je hele naam.’

Peggy Sue haalde opgelucht adem, ze had zichzelf niet verraden. Terwijl ze van haar thee nipte zag ze dat Cynthia Perk haar nog altijd vriendelijk en afwachtend aankeek, het notitieblok en de balpen in de aanslag.

‘Mijn naam is Peggy Sue Arquette,’ zei Peggy Sue. ‘Geen familie van die acteurs. Dat zeg ik maar meteen, dan hoeft u het niet te vragen. En dank u wel voor de thee en het ijs. Ik voel me al een stuk beter.’

Cynthia Perk glimlachte. ‘Mooi zo. Dat is fijn om te horen.’

Peggy Sue staaarde naar de bronzen pelikaan op de archiefkast, dacht aan Teddy en hun voorbereidingssessie van gisteravond en bracht de theedoek met ijs naar beneden. Toen haalde ze diep adem en zei: ‘Oké. Ik was dus aan het hardlopen, een kilometer of drie hiervandaan. Er was geen vuiltje aan de lucht, letterlijk en figuurlijk, totdat ik boven me ineens iets vreemds hoorde, een laag gonzend geluid. Ik keek omhoog en moest tot twee keer toe in mijn arm knijpen voordat ik kon geloven wat ik daar zag...’

Onderweg terug naar Snowflake stopte Teddy bij het eerste het beste tankstation dat hij tegenkwam. Het was een Avia-filiaal en achter de kassa zat een meisje met vlassig blond haar en nepwimpers.

Het meisje zei: ‘Welke pomp?’

‘Pomp twee,’ zei Teddy. ‘Maar dat is slechts voor de statistieken, want betalen ga ik niet. Geef me in plaats daarvan maar alles wat je in de kassa hebt.’

De ogen van het meisje werden groot, alsof ze wakker werd uit een lange winterslaap. Ze staarde doodsbang naar de Beretta die Teddy op haar richtte en zei: ‘Ja, natuurlijk. Een momentje.’ Vervolgens begon ze in sneltreinvaart de kassa leeg te maken, onderwijl smekend of hij alsjeblieft niet wilde schieten; ze had een hamster die Mozart heette en zeker het loodje zou leggen als ze niet thuiskwam.

Teddy zei dat Mozart zich nergens zorgen over hoefde te maken zolang ze netjes meewerkte. Vijf minuten later stond hij weer buiten, twaalfhonderd dollar en wat kleingeld rijker.

Naar het pokertoernooi waarover hij Peggy Sue had verteld, ging hij niet. Er wás geen pokertoernooi en zelfs als het er wel was geweest: Teddy kende de regels van het spel niet. Dat hij zijn geld verdiende met het aflopen van toernooien in Arizona en Nevada was eenvoudigweg iets wat hij haar vijf maanden geleden op de mouw had gespeld toen hij bij haar was ingetrokken. Het gaf hem de mogelijkheid weg te gaan wanneer hij wilde zonder steeds een of ander ingewikkeld excuus te moeten verzinnen.

Nadat hij nog een keer had gecheckt of er geen camera's hingen bij het tankstation, stapte hij in de Range Rover en reed terug in de richting van Snowflake. Thuis zou hij voor de zekerheid de kentekenplaten verwisselen, zoals hij de afgelopen weken steeds had gedaan wanneer hij aan het werk was geweest. Niemand kon hem iets maken.

Terwijl hij terugreed, bedacht hij dat hij de twaalfhonderd dollar die hij zojuist had buitgemaakt eigenlijk helemaal niet nodig had. Hij had meer dan voldoende om de huurmoordenaar te betalen. Tegelijkertijd: heel véél meer had hij niet en hij had er een hekel aan op de kleintjes te moeten letten. Dat was iets voor brave burgers en niet voor iemand zoals hij, die al op jonge leeftijd had besloten niet als negentot-vijf-slaafje door het leven te gaan, ongeacht de prijs.

De prijs tot nu toe: twaalf jaar en zeven maanden Arizona State Prison voor het doodschieten van twee bejaarden tijdens een gewapende overval in Reno.

Shit, ze hadden hem langer opgesloten dan die twee oudjes nog te leven hadden, lekker rechtvaardig.

Maar dat was geweest.

Spijt was voor mietjes en inmiddels waren zijn kansen gekeerd.

Om twaalf uur parkeerde Teddy de Range Rover naast Peggy Sues trailer aan West 4th Street. Hij wierp een blik op het stukje omheinde grond dat haar bloementuintje moest worden en grijnsde. Hoewel hij soms knettergek van haar werd en haar hoofd voortdurend vol zat met allerlei zorgen, was het een bikkelaar, die meid. Ze had geen kikk gegeven toen hij daarnet zijn vuist in haar gezicht had geplaatst. Daar kon een heel stel van de watjes met wie hij in Arizona State Prison een cel had gedeeld nog een voorbeeld aan nemen.

Maar wacht: twaalf uur? Was het niet vreemd dat hij nog niets van haar had gehoord? Tenzij ze tijdens het hardlopen een aanval van kramp had gekregen, moest ze inmiddels allang op de plaats van bestemming zijn...

Aan de andere kant: misschien was het niet zo vreemd dat ze nog niet had gebeld. Ze zou haar verhaal moeten doen en vervolgens was er waarschijnlijk een heel administratief traject waar ze doorheen moest. Even overwoog hij zelf te bellen, maar toen bedacht hij zich.

Hij moest gewoon nog even geduld hebben. Het telefoontje zou vast snel komen.

Teddy stopte de twaalfhonderd dollar bij de rest van zijn cash in de koffiepote onder het bed, verwisselde de kentekenplaten van de Range Rover en trok een blikje Bud open. Vervolgens plofte hij op de bank en zette de televisie aan. Een vrouw van ruim honderddertig kilo zei tegen Dr. Phil dat ze wilde afvallen, maar het niet deed omdat ze zich geen leven zonder McDonald's kon voorstellen. Dr. Phil keek haar streng aan en zei dat ze een keuze moest maken. Je kon niet én afvallen én iedere dag bij McDonald's eten. Zelf had hij ook een paar moeilijke beslissingen moeten nemen in zijn leven en niet kiezen was óók een keuze. De vrouw begon te huilen.

Teddy keek naar Dr. Phil, die haar aanmoedigde door te gaan met huilen – goed zo, je gevoelens uiten was een belangrijke eerste stap – en dacht: dat zou ik ook wel willen, zo'n televisieshow presenteren. Een uur lang slap ouwehoeren tegen een of ander dik wijf en daarna schaterlachend naar huis met een zak vol knaken.

Toen het gepraat over dik zijn hem begon te vervelen, veranderde hij van zender en viel midden in een film met Jack Nicholson en Leonardo DiCaprio die hij een halfjaar geleden in de gevangenis had gezien, maar waarvan hij de titel was vergeten. Op het moment dat het hem te binnen schoot – *The Departed*, zo heette hij – hoorde hij het riedeltje van zijn mobiel. Hij keek op het display en zag dat het Peggy Sue was.

'Geloof het of niet, schatje, maar ik zat net aan je te denken.'

'Echt waar?' zei de stem van Peggy Sue, die zachter klonk dan normaal.

'Zeker weten,' zei Teddy. 'Is alles oké?'

'Ja, ik ben binnen. Die vrouw met dat knotje zat niet bij de receptie. Het was iemand anders. Maar het ging heel makkelijk. Ze geloofde alles wat ik zei.'

'Kun je iets harder praten, lieverd? Ik versta je nauwelijks.'

'Dat lijkt me geen goed idee,' zei Peggy Sue. 'Ik zit in zo'n hotelkamer op de begane grond en weet niet hoe dik de muren zijn.'

Een hoofd vol zorgen of niet, ze was scherper dan hij dacht. 'Ik snap het, lieverd. Blijf maar gewoon zacht praten. Heb je hem al gesproken?'

‘Wie? Gerald?’

‘Ja, uiteraard. Wie anders?’

‘Nee, hij is er niet. Die vrouw die me binnenliet zei dat hij in Tucson zit voor een lezing. Hij is morgenavond weer terug.’

Teddy wierp een goedkeurende blik op Jack Nicholson, die op televisie toekeek terwijl Leonardo DiCaprio’s gipshand werd verbrijzeld op een biljart. Hij zei: ‘Mooi.’ En vervolgens, grijnzend: ‘Maar vertel eens, had je het bij het rechte eind en hebben ze daar inderdaad net zulke douchegordijnen als in *Psycho*?’

‘Dat is niet grappig, Teddy.’

‘Sorry, lieverd, je hebt gelijk. Dat was een flauwe opmerking. Gaat het een beetje met je gezicht?’

‘Het doet nog behoorlijk zeer,’ zei Peggy Sue. ‘Maar de vrouw die me binnenliet – Cynthia heet ze, ze was heel aardig – die heeft me ijs gegeven om erop te doen.’

‘Gelukkig maar. Nogmaals, schat, het spijt me echt dat ik je moest slaan. Ik zou willen dat het niet had hoeven.’

‘Ik begrijp het. Het geeft niet.’

‘Mijn kleine held. Alles voor het grote doel, hè?’

‘Ja,’ zei Peggy Sue. ‘Alles voor het grote doel.’